

Když soumrakem večerním stíny se dlouží
a měsíční záře jde blíž
jak krok za krokem tichý čas zvolna míjí
tak jezdec a kůň těžce jdou

Závaží únavy mu ramena tíží
i kůň jeho nemůže dál
a hlavou, jak noc černé myšlenky táhnou
a smrt drží svou věčnou stráž

Do trávy klesá s bolestí ran
meč krví ztřísněný slouží za kříž
žár ohně zaplaší temnotu nocí
když usíná schoulený
sám...

Pláštém zahalen spí
dříme svůj neklidný sen
jenom dýka a kůň věrný spánek jeho hlídá
dřív než noc vystřídá den